

ніето на духовника си. И когато доде на срѣдата на кафе-са си за да чуе присѣдата, свещеникътъ пакъ поченъ да го увѣщава, но Херрецуело го оттика полека и му рече съ огорченіе :

— Оставямъ ви тѣлото си, оставѣте душата ми спокойна.

И като изслуша присѣдата спокойно, върнѣ са на мѣ-стого си. Но твърдостъта на Франческа са поклати при мы-слѣта че ще я изгорѣтъ жива, и въ минутата когато се-кретарьтъ, като четѣше присѣдата ѝ, произнесе думитѣ «*да бжде изорена жива,*» тя извика :

— Не жива, не ; покаяхъ са ! Добра съмъ Христианка.

— Слава тебѣ Боже ! рече Арбуезъ. Отърва са една душа отъ пѣкъла.

Двама млади осѣдени замѣстихъ първитѣ. Единътъ бѣше прекрасенъ и благороденъ момъкъ отъ Верона отъ първитѣ челяды италианскы, удостоенъ съ високо положе-ніе при Карла V, и като ученъ и богатъ той бѣше непри-миримъ врагъ на инквизиціята. Той са наричаше донъ Карлъ де Сезо ; и като минаваше предъ царскый балконъ той хвърли укорителенъ погледъ на царя, като че искаше да каже : «*ето онзи когото наричатъ великъ*». Като ко-лѣнчи въ кафеса той поиска да му дадѣтъ потребнитѣ за писанье и съчини исповѣдаването на вѣрата си, което про-чете съ высокъ гласъ.

— Обещивамъ че искамъ да умрѣ въ религіята на Лю-тера, която е истинската евангелска вѣра, а не въ римска-та, на която развратенитѣ догмы употрѣбва католическо-то духовенство за злодѣяніята си.

— Затулѣте устата на тогози челоувѣка, извика инкви-зиторьтъ.

Принуденъ да мълкне⁴ донъ Карлъ изслуша присѣдата си безъ да приблѣднѣе. Него замѣсти Франческо де Бок-сасъ който сѣднѣ мълчеливъ безъ да отговоря на увѣща-